

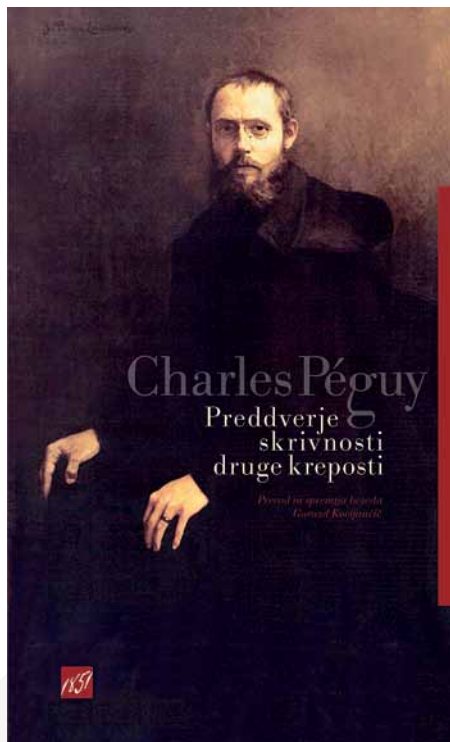

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

CHARLES PÉGUY: PREDDVERJE SKRIVNOSTI DRUGE KREPOSTI

Podatki o knjigi

- Naslov: Preddverje skrivnosti druge kreposti
- Avtor: Charles Péguy
- Prevod: Gorazd Kocijančič
- Cena: 19 evrov
- Velikost: 130 mm x 210 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 184
- ISBN: 978-961-278-050-0
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Tadeja Petrovčič Jerina, urednica knjige
telefon 01-244-36-75
tadejapj@eljska-mohorjeva.si

Charles Péguy kot pesnik za jutri

Péguyeva drama v prostem verzu, *Preddverje skrivnosti druge kreposti*, ki v slovenski prostor s Kocijančičevim prevodom prihaja sto let po nastanku, govori o veselju upanja, ki se ozira na kažipote — in je zato eden najlepših primerov parakletične poezije v svetovni literaturi.

Uvajati poezijo Charlesa Péguya v slovenski prostor sto let po njegovi smrti je na videz »nerazumno početje«, piše Gorazd Kocijančič v svoji spremni besedi. Za sodobnega ateističnega ali vsaj agnostičnega duha je *Preddverje skrivnosti druge kreposti* neprijetno ali kar boleče čtivo; njegov imaginarij je čisti katolicizem, s teologalnimi krepostmi in Devico Marijo, s svetniki in angeli, z župnijami in njihovimi zavetniki, celo s sledjo ideologije zemlje in krvi, s katero se taka religija tako rada družijo ... V težkih časih prve in zlasti druge svetovne vojne in desetletjih po njej so sicer to poezijo francoski bralci znali ceniti. Zbirko so natisnili v fenomenalnih šestdesetih izdajah. Iz nje so črpali spodbudo in opogumljenje preprosti ljudje in voditelji francoskega ljudstva (Preddverje je bilo najljubša knjiga generala Charlesa de Gaulla). Izdaja zbranih del v Bibliothèque de la Pléiade je zapečatila Péguyev status pesniškega klasika.

Péguyeva drama govori o veselju upanja. Tolažba je upanje, ki se komunicira, ki se daje v delež. V Preddverju zato ne beremo »o Péguyevi veri in še manj o njegovem povratku k veri. Gre za inkarnacijo in komunikacijo njegove vere, milosti in kontemplacije, ki so mu bile dane ... Vera, upanje in ljubezen v teh pesmih niso zasebne zadeve, ampak nasprotno — osebne: to, kar je najbolj osebno, se namreč odvrta od zasebne sfere — biti oseben pomeni stati v odnosu z drugimi. Milost je svoboda zapustitve zasebne sfere egoizma in vstopa v polje komunikacije ... A vera je tudi luč, v kateri vidi, ne svoje luči, temveč luč, dano v milosti« (Alexander Dru).

Jezik v *Preddverju skrivnosti druge kreposti* teče kot reka, skoraj brez hijatov, zareze so pavze v eni sami dolgi melodiji. Glas odmeva, se odbija od sten, postaja svoja prilika in alegorija, predpodoba in simetrija; pesnik počasi prisluškuje klicu in odmevu biblične besede in realnosti v sebi. S samosvojo tipografsko postavitvijo in nepravilno interpunkcijo se v besedilo vključujejo praznine in tišine, ki omogočajo nepredvidljive ritmične odmeve. Vrstijo se naštevanja, anafore, aliteracije, asonance, redko tudi rime. Prisluškovanje evangelijskim in liturgičnim besedilom v skoraj neskončnem ponavljanju in počasni hoji poraja prispodobe, ki kot invencija nove invokacije v trenutku reorganizirajo na videz monotono celoto — aprilski popki, mala deklica Upanje, močvirja, ki se spreminjajo v žive vode ... Nežne metafore, ki označujejo odnos med krščanskim Bogom in stvarstvom, očitno vrejo iz najintimnejšega duhovnega izkustva, a vedno znova nas pred patetiko in sentimentalnostjo varuje drugost jezika tradicionalne litanije in formalne liturgije, himničnost, ki evocira »povsem Drugo« — hvalnice stvarstva, Noči, Upanja, Device Marije ...